

רותם אלמגור

מעט המחזיק את המועט

אותה היד

אותה היד, אותו מגע מכר.
אותן תנועות. אותו משקל ומטר.
אותו דבור שנעתק בסתר.
רק לא אותה כמות בצק סכר.

עכשו תאמרי: נהגת כמפקד,
גולש על רכב פרשים בלי כתר,
כמו מלך מול מערמי האתר,
בלתי משגח ולא נוטל שכר.

ההפך, מתק. ארבע שנות צמא
הן רכינה קלה (טפה תשפילי)
מעל גב הגמל (אל תתעלפי לי)
בדרך בה הקליק עוד ישמע
(אם זו אמת לבי ההמופילי,
בשיר הזה עפר דרכים נטמא).

אבל מאז אני חורץ לאט
את אנינות אדמת הישימון.
מאז חותם הלוחר בי נבט
כאור הנר מחור האסימון:
מעט המחזיק את המועט.
מאז אני אופה עוגות לימון.

אייר תשע"ה

מֶלֶךְ בְּשֹׁדָה

כְּמוֹ טַבַּעַת זֶהָב מְשֻׁקָּעַת בְּגִ'לִי
הַשֵּׁמֶשׁ מוֹחָה אֶת עֵינָהּ הַיְגָעָה
מִרְסִיסִי פְּלוֹרוֹסֶנֶט שֶׁנֶּפֶץ בְּרִיקָעָה,
בְּלַחֲשָׁה לְשֹׁדָה הַנוֹאֵשׁ, "הַנְּשֹׂא לִי."

עַץ שֶׁל מֶן מְזִדְקֵן, עֲצָתוֹ מִתְכַּהֶה,
עוֹד נְטוּי עַל לְבוֹ שֶׁל שְׂדֵהוּ כְּצֶלֶם.
דֶּק כִּפְפוֹר, כְּמוֹחָצָה בֵּין הַתְּכוּל וְהַתֵּלֶם,
הוּא מִמָּטִיר לְכָל חֹדֶר פְּרוֹת הַרְגָּעָה.

וּבְכָל זֹאת אֱלוֹל (הַתְּכַל לֹא מְגִלִיד),
וּבִדְיִן (וּבִטְבַּע) רוֹשֵׁם הַהוֹלֵךְ אֶת
הַסּוֹס קֶרֶסְלִיו וְיָדוֹ שֶׁנִּמְלָכֶת
לְמַלַּח דְּבוּב עַל פְּצָעֵי הַגָּרִיד,

כִּי דִיּוֹ בְּאוֹשָׁה לְהַכְרִיז עַל מְמֻלָּכֶת
שְׂדֵהוּ, שְׁקָם, וּבִקְוֹל שְׁמִרְעִיד
שֶׁאֵר וּכְסוֹת וְעוֹנָה, מְשִׁתֵּנֵק בּוֹ כָּל וְרִיד
וְנִרְתַּח וְנִקְרַע בְּתַפְלָה מְלַכְלָכֶת.

אלול תשע"ד

הסתר פנים

לחנוך

הקֶצֶף שְׁנוּלָד עַל שְׁמֵלְתּוֹ הַמִּתְעַנֶּגֶת
שֶׁל גֶּל סְתוּר וּמִשְׁרָבֵט בְּאַצְבָּע הַרוּחוֹת,
הָאֵם הוּא כָּתֵב תַּחֲרָה מִתְרִיס שֶׁל אֵל אֲשֶׁר נוֹהֵג אֶת
יָמָיו מִבְּלִי לְשִׁבְתּוֹ מִלֵּמַ"ד-טִי"ת הַמְּלָאכּוֹת?

(וְשָׁמָּה הוּא רַק פֶּד שְׁעָם עֲרָבוּ נִשְׁטָף מִנֶּגֶד
לְעִיר גְּלוּיִת עֶרְוָה שֶׁעַל חוֹפָה שׁוֹם אַרוּכוֹת
כָּבֵד לֹא עוֹלוֹת – לְעִיר סְדוּקֵת עוֹרָה, שְׁנֵאֲנֵקֶת
בִּיבֶשׁ הַנָּאוֹר שָׁבוּ לְכָל אַחֲזוֹ לַחֲוֹת).

הָאָבָא שְׁאֲחֲזוּ בְּכֵנוּ שֵׁם – יָד בְּיַד חוֹנֶכֶת
לְקִרְאֵת שִׁבְתּוֹ ("רוֹאָה?", הַצְּבָעֵת, "זֶה? זֶה זֶמַּן אֵיכוֹת") –
הָאֵם מִגֹּזַע שְׁתִּיקָתוֹ זְמוּרָה לְחָה יוֹנֵקֶת
אֶל עוֹרְקִיָּה רוּחַ שֶׁתִּגַּל בָּהּ אֹר מְלָכוֹת?

הַמִּיקָאֵפּ הַנָּאוֹנִי שְׁזוּעַק מִהִטִּילָת
וּמִתְנַפֵּץ עַל עֶרְלָתוֹ שֶׁל חִלּוּנָה כְּמוֹ גֶּל –
כָּבֵד לֹא תִקְצֹף אֶל שְׁמֵלְתּוֹ. רַק כֶּף יָדוֹ שֶׁל יָלֵד
הִיא כְּאִפְּהָ מְצַלְצֶלֶת שֶׁהִקְרָלְטוֹן הוּא גִלְגֵּל

עֵנָק וְאֵין תִּסְרִיט בּוֹ כְּסָאָה אֵינוֹ צוֹלֵל עַד
סִפְסָל הַגֶּן לְמִטָּה, שְׁשׁוּרִיטוֹת הָעֵנָג עַל
בְּתִי סְתָרָיו הֵן אוֹדָה שֶׁהָרוּחַ מַחְלֶלֶת.
וְשֵׁם, לְמִטָּה בְּסִפְסָל, פִּגְשִׁיתִי אֶת תִּיגֵל.

אייר תשע"ו

סונטה לצב הפוך

לילות אֵיר. שְׁמִיכַת הַיָּם עֲבָה. וְצַב
רְדוּף קִלְשׁוֹן הַחֲלוּמוֹת שֶׁל פּוֹסִידוֹן
נָטַל עַל קֶצֶה תִּלְתֵּל שֶׁל גֵּל, כְּשֶׁבְּצֵדוֹ

יִלְדוּ. הָאֵם בְּחוּל חֶסֶר חֲלִיּוֹת בִּיצִי
תִּבְקָעָנָה שָׁלֵד לְבֵיתוֹ? הָאֵם הַפּוֹךְ
יִטְשֶׁהוּ עַל גִּבּוֹ לְכֶתֶב סוֹנֶט הַפּוֹךְ?

דֹּקָא בְּסוֹף הַקִּיץ בֵּית הַלֵּל יִכּוֹן.
יִכְתֹּר אֹז שֵׁם אֶחָד. הַיָּם יִהְיֶה שָׁקֵט.
דֹּקָא אוֹתָהּ גָּאוֹת אֱלוֹל שֶׁל יָם תִּיכּוֹן
תִּלְבֹּשׁ שְׂרִיּוֹן חֲדָשׁ, וְכֶה, עִם הַטִּיקֵט,

נִרְדַּ לַחֹף לְגִלָּל עַל אַרוֹנוֹת הַחֶם
הַקִּמְאִי אֶת מִצְבֵּת הַפּוֹפִיק, אֶת
גְּלָדֵי טִבְעוֹת הַזְּמַן, מִבְּלִי לִתֵּת פֶּתַח
לְנַפְטוֹן: הוּא יִדְחַק בְּרֹךְ שֶׁל הַפִּיקָה.

אייר תשע"ו